

ÎN SPIRITUL SARCINILOR SUBLINIATE DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

EXPORTUL

- la parametri superiori de competitivitate și eficiență

Din rațiuni economice bine determinate, care pornesc de la cerința asigurării condițiilor pentru îndeplinirea necesităților obiectivelor dezvoltării intensive, calitatii superioare a economiei, exportul reprezintă o sarcină prioritară pentru colectivele de oameni ai muncii. În legătură cu aceasta, tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat în repetate rânduri că sarcinile de plan privind exportul și obligațiile contractuale asumate față de partenerii de peste hotare trebuie îndeplinite necondițional, ritmic, integral, la un nivel calitativ corespunzător pentru asigurarea menținerii și împlinirii pieței externe de desfacere a produselor românești.

Desigur, obținerea resurselor valutare planificate reprezintă scopul esențial al exportului, căile principale de atingere a acestuia fiind, deoparte, creșterea cantitativă a livrărilor de produse și, mai ales, sporirea eficienței acestei activități, prin afirmarea pe piața externă a tot mai multor produse cu un înalt grad de competitivitate, realizate la un nivel tehnic și calitativ cât mai ridicat, care valorifică deplin superioarele tehnice, materiale și munca pe care le încorporează. În acest sens, într-o serie de întreprinderi industriale din țara noastră s-au înregistrat în timp relativ scurt progrese semnificative pe planul modernizării, au fost introduse metode științifice de organizare și conducere.

Producele pe care le fabrică, dar însăși unitățile economice amintite sînt competitive, funcționează la nivel mondial ridicat, iar practica a demonstrat că deosebit de condițiile tehnice și tehnologice ale unor asemenea unități, esențiale s-au dovedit a fi seriozitatea și perseverența colectivelor respective, conducerea și organizarea nu pricepere a muncii, orientarea formă pe baza unei strategii bine definite, a producției spre ceea ce solicită piața externă. Asupra acestui aspect, al calității, al competitivității produselor pentru export, ne propunem să stăruim în continuare. Analiza modului în care o serie de firme din străinătate, dar și multe întreprinderi din țara noastră obțin succese importante în activitatea de export pune

în evidență cerința elaborării unei strategii complexe de organizare și conducere a activității productive, care să prevadă tehnicile și metodele necesare realizării unor produse de nivel tehnic și calitativ ridicat. Astfel, izvorite din exigențele cu totul deosebite pe care trebuie să le îndeplinească producția din industria energetică nucleară, aviație, electronică de vîrf și deosebit tehnica de calcul, pe plan mondial, dar și în țara noastră se aplică așa-numitul „sistem de asigurare a calității”, care nu reprezintă altceva decît un ansamblu de metode și procedee menite să prevină apariția defectelor nedorite, să garanteze lucrul de calitate, pe întreaga durată de viață a produsului — începînd de la proiectarea constructivă și tehnologică,

Măreața biruință din August 1944

- operă a poporului român condus de partidul său comunist

Înfăptuirea actului istoric de la 23 August a fost expresia voinței întregului popor, rezultatul coaliției celor mai largi forțe sociale, politice și militare, în rîndul cărora clasa muncitoare și partidul său comunist au avut rolul conducător.

În primul doi ani al celui de-al doilea război mondial, evoluția istorică a României a înregistrat momente de mare dramatism, cînd independența și suveranitatea națională, integritatea teritorială a patriei au fost profund afectate. Declarația de neputință a declanșarea conflictului, în septembrie 1939, România a militat cu fermitate, în împrejurări internaționale deosebit de grele, pentru a-și apăra interesele naționale fundamentale, pentru a limita extinderea fascizmului, vîndînd, deopotrivă, o solidaritate activă cu victimele agresiunii hitleriste în Europa. Schimbarea raporturilor de forțe pe arena internațională în favoarea statelor fasciste agresoare — schimbare consumată deosebit prin înfrîngerea militară suferită de Franța în iunie 1940 — a determinat o multiplicare a amenințărilor cu folosirea forței militare, sub sceul marilor puteri fasciste, de către țările vecine la adresa României. În aceste condiții a fost impus odiosul Dictat fascist de la Viena (30 august 1940), prin care Germania hitleristă și Italia mussoliniană rupeau samavolnic din pămîntul românesc o suprafață de circa 43 000 km pătrați, anexînd-o Ungariei horthyste.

În aceste circumstanțe de o gravitate extremă, cînd numeroși cetățeni români au fost înțecați cu forța și stăpînire străină, pentru a preîntîmpina o ridicare la luptă în masă a națiunii noastre, Germania hitleristă a impus la cîrmă statului un guvern de dictatură în frunte cu generalul Ion Antonescu, în care rolul principal l-a avut Garda de Fier. Diminuînd neconștient prerogativele de suveranitate și independență ale statului român, Germania hitleristă a trecut în octombrie 1940 la ocuparea României cu forțe militare, iar în iunie 1941 a împins armata română în agresiunea declanșată de Hitler împotriva Uniunii Sovietice.

În perspectiva evoluției de ansamblu a celui de-al doilea război mondial, acest curs ducea, practic, dacă nu la dispariția României, la transformarea ei într-o anexă colonială a marilor puteri, anihilarea cuceririi luptei de secole ale națiunii — unitatea statală și independența.

Misiunea supremă a națiunii în acele împrejurări a devenit salvarea țării de la o catastrofă istorică, preluarea redobîndirea independenței și suveranității naționale și anularea odiosului Dictat fascist de la Viena. În acest scop erau imperios necesare doborîrea regimului dictatorial antonesc și înlocuirea lui cu un regim politic democratic de guvernare, precum și declanșarea luptei armate împotriva ocupanților fasciști, alături de țările coaliției Națiunilor Unite.

Forțele politice patriotice, antihitleriste din România au realizat stringența acestei misiuni istorice pe care națiunea română era chemată s-o împlinească pentru a-și asigura viitorul. Pe această bază obiectivă a putut avea loc, în iunie 1941, în curîndul amplei mișcări de rezistență angajată cu eroism de poporul român — o asidua acțiune organizatorică și propagandistică în vederea făuririi unui larg consens politic național necesar susținerii acțiunii de salvare a țării prin efortul popular generalizat.

Forța politică care s-a detasat în spectrul politicii naționale prin avansarea celor mai judecătorești soluții în curîndul acestei mișcări, partidul comunist, în urma unei analize multilaterale a împrejurărilor interne și externe, a apreciat că salvarea țării, redobîndirea independenței și suveranității naționale nu pot fi decît rezultatul acțiunii energice și hotărîte a națiunii, opera întregului popor român. În platforma de luptă a C.C. al P.C.R. din 15 ianuarie 1941 se ec-

Corneliu CĂRLAN

(Continuare în pag. a III-a)

TEZELE PENTRU PLENARA C.C. AL P.C.R.

- program de muncă pentru partid, pentru popor

PROPRIETATEA SOCIALISTĂ DE STAT ȘI COOPERATISTĂ ÎN AGRICULTURĂ

- chează înfloririi satului românesc, condiție a progresului multilateral al societății noastre

Chestiune cardinală a teoriei și practicii construcției socialiste, problema proprietății socialiste ocupă un loc de seamă în dezbaterile ce au loc în țara noastră în lumina expunerii tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 29 aprilie și la ședința comună a Consiliului Național al Oamenilor Muncii și a Consiliului Național al Agriculturii. Secretarul general al partidului a reliefat locul fundamental pe care îl ocupă proprietatea socialistă în întregul proces de construire a noii orăzului.

În industrie, ca și în agricultură, proprietatea socialistă stă la temelia edificării noastre economice; ea condiționează toate etapele construcției materiale și spirituale. Acest adevăr este scos în evidență în chip pregnant de întreaga desfășurare a procesului de făurire a socialismului, în toate etapele sale.

Proprietatea socialistă în agricultură — de stat și cooperatistă — a redimensionat total românesc. Lichidarea proprietății moșierilor într-o primă etapă, cooperativizarea în joacă următoare, noua revoluție agrară sînt tot atîtia etape care marchează drumul ascendent, preocuparea pentru valorificarea potențialului de

progres economic-social pe care îl reprezintă satul românesc. Pe acest drum istoric, proprietatea socialistă a dovedit imensa ei superioritate asupra altor forme de proprietate; pe temelia ei, satul a căpătat o altă înfățișare, oamenii săi au accedat la o nouă condiție; superioritatea proprietății socialiste se vădește cu limpezime în creșterile impresionante ale producțiilor agricole, în accesul neîngrădit la democrație al locuitorilor satului, în maturitatea lor socială și politică, în universul lor etic întemeiat pe valorile socialiste.

În lumina strălucitelor expuneri ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, organele și organizațiile de partid din agricultură, consiliile de conducere, toți factorii de răspundere sînt chemați să-și perfecționeze stilul și metodele de muncă în vederea creșterii eficienței actului economic, a valorificării superioare a potențialului productiv al agriculturii, în vederea sporirii aportului agriculturii la creșterea avuției generale a țării — cu alte cuvinte, să militeze cu și mai multă hotărîre pentru întărirea proprietății socialiste. Pentru oamenii muncii din agricultură, ca de altfel pentru toți cei ce muncesc, este o sarcină de supremă onoare.

Publicăm în pagina a II-a o dezbateră pe tema proprietății socialiste în agricultură.

Muncă stăruitoare, de înaltă răspundere, pentru sporirea producției zootehnice

În ultimii ani s-a înregistrat un ritm înalt de dezvoltare a zootehniei, ritm care a determinat creșterea ponderii acestei ramuri în ansamblul producției agricole. Progresele din acest sector se datorează în fapturii unor ample programe de investiții, în vederea construirii și modernizării adăposturilor, asigurării de animale și păsări cu potențial productiv ridicat, la care se adaugă acțiunile de îmbunătățire a pășunilor și fînetelor în scopul asigurării de furaje în cantități îndestulătoare. Posibilitățile de care dispune zootehnia noastră sînt însă mult mai mari. Analize efectuate în ultimul timp la indicația conducerii partidului de către organele de specialitate au reliefat că rezultatele din zootehnie, atît în ce privește creșterea efectivelor, cît și realizarea producțiilor animale, nu sînt la nivelul posibilităților și al eforturilor pe care statul le-a făcut și le face pentru dezvoltarea acestei importante ramuri ale agriculturii. În unele județe, cantitățile de lapte de vacă sînt chiar mai mici decît cele realizate în perioada corespunzătoare a anului trecut.

rețele stabilite, realizarea și modernizarea construcțiilor zootehnice, introducerea mecanizării și generalizarea mulsului mecanic în fermele de vaci și altele. La acestea se adaugă, desigur, problemele legate de asigurarea bazelor furajere, în cantitățile prevăzute și structura stabilă, cu aplicatii imediate în ce privește stringerea și conservarea fără pierderi a tuturor resurselor de furaje. Analizarea rezultatelor obținute, cît și reliefaarea neajunsurilor la fiecare din aspectele menționate oferă posibilitatea stabilirii în cunoștință de cauză, a măsurilor menite să ducă la perfecționarea activității curente și de perspectivă în zootehnie, care să se constituie într-un amplu și mobilizator program de acțiune, într-un îndreptar prețios pentru îmbunătățirea activității din acest sector.

În zootehnie, mai mult decît în oricare alte sectoare ale agriculturii, rezultatele producției sînt hotărîte în cea mai mare măsură de munca oamenilor, de gradul responsabilității lor în toate acțiunile pe care le întreprind. Realizările sau neîmplinirile din diferite unități agricole în ce privește sporirea producției zootehnice și realizarea efectivelor trebuie căutate în modul în care au acționat organizațiile de partid în vederea înfrînării unei atitudini responsabile față de întreaga activitate desfășurată în acest sector. Această presupune ca toți cei care lucrează în zootehnie ori au atribuții în acest sector — cooperatori, muncitori, zootehniști, medici veterinari, cadre de specialitate de la direcțiile agricole și din ministerul de resort — să acționeze în spiritul exigențelor formulate de conducerea partidului în vederea desfășurării întregii activități într-un spirit de ordine și disciplină desăvîrșit, să soluționeze operativ și eficient problemele ce se ivesc pe parcursul desfășurării acestui de producție.

Important este — așa cum a indicat în repetate rânduri conducerea partidului — ca organele și or-

ganizațiile de partid, consiliile populare și organele de specialitate, printr-un contact viu și permanent cu cei ce lucrează în zootehnie, să asigure desfășurarea întregii activități într-un spirit responsabil, înălțînd orice manifestări de burocratism, orice tendințe de a justifica nerealizările în producție și creșterea necorespunzătoare a efectivelor de animale.

Se cuvine să menționăm că rezultatele bune obținute în creșterea efectivelor și a producțiilor animale sînt în numeroase unități agricole de sint atribuite muncii responsabile a îngrijitorilor, după cum neîmplinirile sînt legate nemijlocit de calitatea forței de muncă angajate în acest sector. Dar pentru a avea într-adevăr oameni buni în acest sector, este necesar ca ei singuri să fie atrași spre această activitate, ceea ce se realizează și prin veniturile care le pot avea în urma muncii efectuate. De aceea, cadrele de conducere și specialiștii din unitățile agricole în care se constată o fluctuație a îngrijitorilor trebuie să acționeze, în primul rînd, în vederea creșterii producției, care va oferi posibilitatea realizării de venituri mari atît pentru cooperativa agricolă, cît și pentru cei care lucrează în sectorul zootehnic. Această activitate trebuie însoțită de preocuparea permanentă a cadrelor de conducere din unitățile agricole a organelor de partid și consiliilor populare pentru a se încadra în fermele zootehnice oameni de nădejde care, pe parcurs, să fie bine pregătiti profesional, astfel încît să poată desfășura o activitate la nivelul cerințelor unei zootehnie moderne, de mare randament.

Sporirea substanțială a producției animale, în general practicarea unei zootehnie moderne, de mare randament și eficiență economică, impune să fie ridicat gradul răspunderii în muncă al specialiștilor și

BUZAU: Livrări suplimentare la export

Harnicele colective muncitorești de la Întreprinderea de utilaj tehnologic (în imagine) și Întreprinderea de utilaj metalurgic Buzău acordă o atenție deosebită realizării și cîștirii la export. Astfel, prin organizarea unor ateliere și formații speciale, inițierea unor zile și săptămîni record în producție, colectivul Întreprinderii de utilaj tehnologic a reușit în perioada care a trecut din acest an, să livreze suplimentar la export produse în valoare de circa 19 milioane lei și să depășească cu 2200 lei pe persoană nivelul planificat al productivității muncii. (Stelian Chipcer)

Un oraș comparabil doar cu viitorul său

Actul de naștere al orașului Bălan a fost semnat în anul 1967, la puțină vreme după prima vizită de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu pe aceste plaiuri. Cu acel prilej — moment semnificativ pentru viața oamenilor și a așezării — secretarul general al partidului a trasat coordonatele dezvoltării unui nou și puternic centru muncitoresc.

Astfel, orașul Bălan de astăzi este un exemplu relevant pentru destinul nostru, socialist al tuturor localităților patriei. O puternică dovadă a justei politici partidului de amplasare rațională a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării și, în strînsă corelație cu aceasta, de armonioasă dezvoltare a tuturor zonelor și localităților ei. Este un argument viu a ceea ce au însemnat, în planul dezvoltării economico-sociale a României, acești 23 de ani de glorioasă epocă deschisă profundelor prefaceri și înnoiri. Epocă de redescoperire a uriașelor resurse creatoare ale poporului nostru...

Dimineața, orașul se trezește la viață. Și toate drumurile oamenilor pornesc înspre mină. De fapt, numai orașul de deasupra minei doarme noaptea.

Orașul din adîncurile minei, acela purtat în gînduri de veniturile cîntărilor, nu doarme niciodată. Viața în mină desfășurîndu-se continuu. Tumulțos, într-un ritm ciclotonic.

Dar prima dată cunoscut orașul de deasupra minei. O înșurubire de blocuri moderne care pătrunde către munții Hășmașului Mare. Primul oraș

ce se ogîndește în apele Oltului.

Orașul este mărturie a doar douăzeci de ani de efort constructiv. Nu a rămas nimic din satul de altădată. Din colonia de mineri cu sărăcăcioasele case. Cu drumurile vesnic înnoțite de ploaie. Totul, în jur, respiră prospețime, tinerețe. Pare că orașul nu doarme niciodată. Și totuși...

— Vedeti, aici, pe locul unde construim nou centrul civic, erau cîteva case vechi, posomorite! Îngropate parca de somerul muntelui. Acum, blocurile noi mai estompează înălțimea

lui român, perioadă de puternic avînt constructiv, inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului.

Vizitele de lucru ale secretarului general al partidului pe plaiurile Harghitei — între care se înscrie și vizita din luna mai a acestui an — indicările și orientările formulate cu aceste prilejuri de către tovarășul Nicolae Ceaușescu s-au constituit, de fiecare dată, în prilej stimulativ și pentru dezvoltarea orașului Bălan. Dintr-un sat care aparținea de comuna Săndominic, Bălanul a devenit un oraș modern. Dezvoltarea sa continuă, ascendentă, în plan social, reflectă dezvoltarea economică a întreprinderii pentru extragerea minereului cuprifere. Viața oamenilor de aici a fost și este legată, prin trairile rosorții, de activitatea de a da patriei cît mai mult cupru. De a participa, prin aceasta, la dezvoltarea generală a țării.

folosită anul trecut. Erau necesare la cel aproape 15 000 de locuitori ai orașului. Prin intrarea lor în circuit suprafața comercială a orașului s-a ridicat. În peste 7 500 mp. Și, să știți, avem încă proiecte în derulare. Noi spunem că sîntem la început... Inceput! Da, desigur, orașul are deja un conținut clar. O personalitate. Inceput pentru că drumurile Bălanului, răsărite din adîncurile minei, urcă în viitor. Se dezvoltă mina, se dezvoltă și orașul. Viitorul minei înseamnă și viitorul orașului.

— Am ajuns la

DIN ACTUALITATEA SOCIALISTĂ A ȚĂRII

● reportaje ● însemnări

Emil ALMĂȘAN

(Continuare în pag. a V-a)

Ioan HERTEG

(Continuare în pag. a V-a)

Emil ALMĂȘAN

(Continuare în pag. a V-a)

TEZELE PENTRU PLENARA C. C. AL P. C. R. - PROGRAM DE MUNCA PENTRU PARTID, PENTRU POPOR

Preocupari, initiative, actiuni in vederea traducerii lor in viata

PROPRIETATEA SOCIALISTA DE STAT SI COOPERATISTA IN AGRICULTURA - chezasia infloririi satului romanesc, conditie a progresului multilateral al societatii noastre

Trebuie sa intarim continuu proprietatea socialista, de stat si cooperatista, in agricultura. Este necesar sa intelegem ca si in agricultura - ca in toate celelalte domenii de activitate - proprietatea socialista reprezinta chezasia infaptuirii noii revolutii agrare, a realizarii unei agriculturi intensive si obtinerii productiilor pe care ni le propunem.

NICOLAE CEAUȘESCU

găsești familie care să nu aibă radio, televizor, frigider, mașină de spălat; peste 200 de familii au telefon. (Legea de asta: o mobilizare la miezul nopții, dacă e nevoie, nu s-o i problema pentru noi...). Noi socotim că sînt cifre foarte frumoase pentru o comună care numără 2310 locuitori...

REDACȚIA: Și este imposibil să găsești pe cineva care să nu poată contrazice...

IOAN DRAGOMIR: Argumentele aduse pînă acum pot fi întregite și cu altele, așa cum rezultă din activitatea întreprinderii noastre.

Avem posibilitatea să aplicăm aici, într-o comună oarecare, toate cuceririle științei agronomiei. „Griul și cultura specialistului” — se spune, și așa este. Semănăm cu regularitate soiuri de mare randament, aplicăm fertilizarea fazială, executăm fiecare operație la momentul optim. În felul acesta, avem ferme care din 1984 au produs cu regularitate peste 6 500 de kg la hectar. Producția de soia este întotdeauna deasupra planului, peste 3 000 de kg la hectar. Avem un efectiv de 3 364 taurine și 5 480 ovine; din treprins mari lucrări de modernizare a toate fermele.

URIAȘELE RESURSE ALE PROPRIETĂȚII SOCIALISTE

REDACȚIA: Vă propunem, în continuare, să discutăm câteva din problemele pe care le ridică gospodărirea proprietății socialiste, să ne referim la acele aspecte a căror perfecționare poate contribui efectiv și durabil la dezvoltarea ei. O. PARPALĂ: În primul rînd, planificarea. Nimeni nu pune în discuție problema încadrării fiecărei cooperative în planul unic de stat. Problema se pune însă — cum? Prin directivă administrativă, obligatorie sau în urma gândirii colective a cooperativilor — hotărîrea lor — urmind să imbine interesele proprii cu cele ale societății? Esențial nu este de a discuta, și alt, planul de producție în organele colective de conducere; esențial este conținutul planului, esențial este modul în care el a fost elaborat și mal ales va fi infaptuit.

Or, actualmente, planul de producție din agricultura — începind cu județul și pînă la ferma de producție — se transmite de sus în jos, uneori pînă la detalii. Or, tendința de centralizare excesivă a conducerii și planificării agriculturii cooperatiste este însoțită de tulerarea măruntă a trebuirilor obștești prin metode pur administrative. În asemenea cazuri, autoconducerea — proprie economiei comuniste — devine formală, iar autogestunea — greu și chiar imposibil de realizat.

Iată de ce socotim necesare adoptarea și respectarea unor măsuri de perfecționare a sistemului de planificare a agriculturii cooperatiste, care să ducă la întărirea proprietății cooperatiste prin creșterea încrederii țărănilor cooperat în cele întreprinse de ei în-adevăr proprietarii resurselor de producție ale cooperativei și, ca atare, poartă responsabilitatea utilizării lor raționale.

GHEORGHE DUMA: Sînt intru totul de acord cu cele spuse. Aplicarea principiului consultării la alcătuirea planurilor de producție are o deosebită însemnătate. La urma urmelor, cine, mal mult decît cooperativilor însiși, este interesat în realizarea unor produse mai bune? Mal departe, cine, mal mult decît cooperativilor, fiecare în unitatea lui, știe pînă la ultimul hectar ce se poate folosi pămîntul, cum poate fi el folosit optim? Cifre obligatorii, cu ani în urmă, ne-au permis să trecem suprafețe mari de la pășune la arabil și rezultatul, examinat în totalitatea performanțelor economice, nu a fost cel mal fericit.

Cînd cifra de plan este mal prea departe de posibilitățile reale ale pămîntului pe care noi le cunoaștem cel mal bine, ea devine „demobilizatoare”. Avem un asemenea exemplu concret în cazul culturii de căpsuni. Vorba țărănilor, bine-ari și să se facă, dar știința spune altceva: pe pămînturile date, în atît de mal bun, în această cultură. Și atunci — cu folosește un plan fals mobilizator? O spun cu toată răspunderea: nîmînul Cooperativilor noi, pentru că orice nerealizare se traduce într-o stare de spirit de demobilizare. Nu folosește nici statului, pentru că această informație falsă, dar care trece drept adevărată, intră ca atare în planurile fabricilor de conserve, ale comerțului și produce dereglări, un lanț de dereglări.

REDACȚIA: Dar planurile nu se discută în adunările generale ale cooperativei?

GHEORGHE DUMA: Se discută... dar nu o dată formal. Înseamnă indiferența de ceea ce scrie pe hirtie, oamenii muncesc neosteniți, așa cum știu ei, și scot maximum din pămînt, în condițiile date. Am primit cu mare bucurie ideile deosebite de prețioase din expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința Comitetului Politic Executiv din 29 aprilie: „dati-mi voie să citez: „Nu mal este posibil ca activitatea complexă a economiei naționale, a dezvoltării societății să fie rezolvată numai de aparatul central, neglijîndu-se organele democratice din unități”. Și mal departe: „Să se reunifice la sistemul birocratic, administrativ în activitatea de planificare și conducere. Multe probleme... sînt rezultatul neaplicării ferme a principiilor de conducere și planificare pe baza autoconducerii, autogestunii, de funcționare cu întreaga răspundere a organelor democratice”. Este limpede, și expre-

riența noastră — o spun cu toată modestia — confirmă pe deplin cuvintele mal stimatului tovarăș secretar general al partidului. Noi, șăulenii, sîntem, ca toți oamenii din patria noastră, proprietari, producători și beneficiari. Că sîntem beneficiari o știm mal bine decît oricine — și am vorbit, cred, convingător despre ce a însemnat și însemnă cooperativizarea agriculturii în creșterea nivelului de trai al oamenilor. Și nu am vorbit decît despre ceea ce realitate materiale — nu am vorbit despre școli, despre asistența sanitară, despre posibilitățile de calificare decît tuturor, nu am spus nimic despre creșterea socială și politică a țărănilor, despre sentimentul de demnitate pe care îl are din conștiința că este cetățean egal în drepturi și datorii cu toți cetățenii țării, cu este cetățean liber, într-o țară liberă. Cu alte cuvinte, sîntem pe deplin beneficiari; că sîntem producători, buni producători am dovedit-o și o dovedim mal bine cu fiecare an. Și, fără să ne îngămfăm, o știm și noi că ne străduim să fim și mal buni producători. Avem pe deplin sentimentul că sîntem proprietari în condițiile cînd, așa cum cere partidul, participăm la administrarea proprietății de la început pînă la sfîrșit. Să nu fim înțeleși greșit. Nu principiul planului îl pun în discuție — nici un om de bună credință nu poate face așa ceva. Și nu mă refer doar la un presedinte de cooperativă agricolă de producție — cum sînt eu — prin încrederea cooperativei, de 29 de ani — ci la orice țăran, chiar fără nici o răspundere socială decît aceea de a-și face cit mal bine datoriile, în cîmpul. Sînt cu toată înțelegerea și respectul față de toți cei care, despre principiul planului este vorba, cî despre modul nerealist, mecanic, birocratic al unora de a-l fundamenta. Sînt pentru respectarea drepturilor unităților, așa cum reies ele limpede din principiile și legile noastre, din statute. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus în mal multe rînduri că am creat un sistem democratic foarte bun, important este acum să-l facem să funcționeze pe deplin. Sînt cu toată înțelegerea și respectul față de toți cei care reprezintă un adevărat program de acțiune și cred că este de datoria fiecăruia dintre noi să meditam adine și să acționăm ca atare.

IOAN DRAGOMIR: Am spus mal înainte că avem ferme unde obținem constant peste 6 500 kg de griu la hectar. Am spus ferme, nu am spus pe întreprindere. De ce? Pentru că din cele 800 de hectare planificate a fi semănate cu griu, 250 sînt în ferma Comănacu, unde există solul așa-numit „brancog”, pîmînt cu pietris, care nu poate cu nici un chip să producă mal mult de 4 000 kg/ha pe întreprindere. Se știe mal bun. Dacă obținem pe celelalte 550 de hectare o recoltă pe care noi o apreciem, în actualul stadiu, a fi foarte bună, 6 500 de kg/ha, și tot nu vom recolta mal mult de 5 700 kg/ha pe întreprindere. Se știe, deci, în aceste condiții, cit de nerealist ar fi să se planifice această producție indiferent de potențialul pămîntului. Sînt intru totul de acord cu ceea ce ați arătat aici privind necesitatea de a accorda unităților mal multă încredere, mal mult autoritate atunci cînd este vorba de fundamentarea planului, un plan realmente mobilizator.

O. PARPALĂ: Intr-o activitate economică desfășurată într-o mare diversitate de condiții de producție, nici un organ de planificare, oricît ar fi de calificat, nu poate asigura structura măsurilor ceea mal corespundătoare resurselor de producție existente fără consultarea și ascultarea proprietarilor-producători; în conformitate cu principiile și legile noastre, unitățile pot asigura optima funcționare a sistemului — fite și măcar pentru motivul că rezultatele economico-financiare se răsfrîng direct asupra veniturilor lor. Proprietatea socialistă — de stat și cooperatistă — și-a dovedit de-a lungul anilor superioritatea. Sîntem datorii, însă, să explorăm în continuare toate resursele pentru perfecționarea activității, să punem în lumină uriașele ei resurse în totalitate. Este o datorie a noastră, a tuturor celor care, într-un fel sau altul, ne-am legat viața de destinul agriculturii. ...Dar ce viață nu este legată de destinul agriculturii?

Faptele, argumentele, opiniile aduse în dezbateri depun o măturie concludentă în favoarea unui adevăr-temelie, a unei axiome de la care pleacă toate dezbaterile noastre: proprietatea socialistă în agricultură și-a dovedit pe deplin superioritatea, o condus satul românesc pe calea înfloririi sale. Totodată, o reiesit că în practica gospodării proprietății sînt mari posibilități de perfecționare — tocmai în sprînjul întăririi ei, al consolidării cuceririlor obținute pînă astăzi, pentru deplina valorificare a uriașului potențial de progres existent.

George-Radu CHIROVICI

ARGUMENTELE SUPERIORITĂȚII

GHEORGHE DUMA: Șăulia a intrat tîrziu pe făgașul cooperativizării, de abia în 1959. În jur se cooperativizase toată zona, cu ani înainte. Nu mi se pare lipsit de interes, astăzi, după alțiia ani, să arăt că, doar aparent paradoxal, tocmai dragostea de pămînt a șăulenilor a fost ceea care i-a făcut să întîrzie la întîlnirea cu cooperativa agricolă; s-au despartit greu de pămîntul lor — evident, vorbim despre concepțiile și mentalitățile acelor ani, vorbim despre stări vechi de trei și patru decenii. Dar tot dragostea față de pămînt a fost ceea care le-a dat aripă. Au fost de ajuns doi, trei ani cu rezultate foarte bune ca să le demonstreze superioritatea proprietății colective asupra pămîntului. S-a văzut imediat în hambarul fiecăruia, în gospodăria personală a fiecăruia ce însemnă proprietatea cooperatistă, mal în comun.

REDACȚIA: Intr-adevăr, începutul și sfîrșitul oricărei discuții despre superioritatea proprietății socialiste se situează în zona rezultatelor concrete — economice și tehnice — pe care le-a obținut, de-a lungul anilor, respectiva unitate. Din această perspectivă, vă rugăm să prezentați, pe scurt, tabloul evoluției C.A.P. Șăulia de Cîmpie. Cu ce ați început, unde sînteți astăzi?

GHEORGHE DUMA: Dacă șăulenii se bucură de prosperitate, dacă unitatea are putere economică, această se datorează, putem spune cu certitudine, rezultatelor obținute în producția vegetală. În primul rînd, pămîntul. Am plecat de la principiul că „nu există pămînt rău”, ci numai „rău gospodărit”. Am utilizat integral guniul de griu; am adus, uneori de la zeci de kilometri, cu un efort financiar care unora, pe atunci, le apărea ca neeconomic, mari cantități de guni; n-am fost zgîrciți și am cheltîi sume mari cu îngrășămintele chimice. Astăzi avem un pămînt mal bun decît acum 10-15 ani și el este creată cooperativilor din Șăulia. Nici nu se compară — ca potențial de fertilitate și calități agrotehnice — cu cel moștenit de la natură și de la fostii lui proprietari, care sînt aici, dar numai noua formă de proprietate le-a permis să infaptuiască ceea ce au infaptuit.

Un singur exemplu despre investițiile pe care le-a făcut posibilă transformarea socialistă a agriculturii — investiții productive imposibile de realizat în condițiile micii proprietăți: la marginea comunei se întindeau niște smircuri — mociră și stuț, „proprietatea” individuală a șăulenilor. Astăzi avem iazuri amenajate pentru creșterea crapului, 85 hectare, care ne aduc anual 150-200 de tone de peste. Despre celelalte investiții, însumînd multe milioane de lei, nu spun decît că au contribuit spectaculos la creșterea veniturilor cooperativei.

As vrea să spun cîteva cuvinte și despre tratul șăulenilor, realizări legate direct de formarea, creșterea și întărirea proprietății socialiste. În ultimii 15 ani s-au construit aproape 400 de case noi — dar aceasta încă nu spune nimic pentru că e o diferență ca de la cer la pămînt: intr-o casă veche și vila cu 2-3 nivele de atăzi; la 748 de gospodării avem peste 70 de autoturisme; iar

Cîteva date despre producțiile noastre:

- griu: 1960 — 1 173 kg la hectar; 1963 — 2 295; 1982 — 5 012; 1987 — 8 011 kg la hectar;
● porumb boabe: 1960 — 1 688 kg la hectar; 1968 — 2 109; 1982 — 6 000; 1987 — 12 048 kg (ștuleți) la hectar;
● sfeclă de zahăr: 1960 — 15 405 kg la hectar; 1968 — 27 695; 1982 — 45 000; 1987 — 80 226 kg la hectar.

Cu alte cuvinte, în doar ceva mal mult de un sfert de secol, producția de griu a crescut de șapte ori, cea de porumb de circa patru ori, iar cea de sfeclă de zahăr de peste cinci ori. Există oare probă mal concludentă decît aceasta că pentru agricultura romanescă cooperativizarea a însemnat ceea ce belșugului? Dar, mal mult decît atât, ea a însemnat calea salvării — pentru că mica proprietate, care în acest interval s-ar fi fărîmitat și mal mult, ar fi dus la secătuirea pămîntului, ar fi exclus mecanizarea... (Să fac o paranteză:

Dezbaterea găzduită în aceste colane își propune să examineze o serie de aspecte teoretice și practice legate de proprietatea socialistă în agricultură, de preocuparea pentru consolidarea și dezvoltarea ei. Totodată, sînt aduse în discuție o serie de aspecte concrete ale administrării acestei importante părți din avuția națională, eforturile pentru optimizarea mecanismelor instituite în acest scop — așa cum reies ele din practica de zi cu zi. Participă prof. univ. dr. OPREA PARPALĂ, de la Academia de studii economice, GHEORGHE DUMA, Erou al Muncii Socialiste, președintele C.A.P. Șăulia de Cîmpie din județul Mureș, ing. IOAN DRAGOMIR, directorul întreprinderii agricole de stat Puchenii Mari din județul Prahova.

REVOLUȚIA AGRICULTURII NOASTRE

REDACȚIA: Faptul că în cursul vieții unei singure generații producția agricolă a crescut în țara noastră de 6 ori demonstrează că în agricultura romanescă a intervenit o mutație, o transformare revoluționară; aceasta a fost fătura și generalizarea proprietății socialiste. În acest rîst istoricește scurt ea și-a dovedit pe deplin potențialul creator, a acționat ca un adevărat accelerator al progresului lumii rurale pe toate planurile. Ar fi potrivit să începem cu o evocare, fie ea și sumară, a acestor prefațuri, a drumului parcurs.

O. PARPALĂ: A trecut cu puțin peste un sfert de veac de la încheierea procesului de fătura a proprietății socialiste în agricultura României, ale cărei începuturi — în condițiile țării noastre — au precedat procesul similar din industria. Intr-adevăr, pentru parte din agricultura, un rol important l-a avut reforma agrară din 1945, care a reprezentat și prima revoluție agrară, infaptuită de către Partidul Comunist Român la scurt timp după victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din August 1944. O parte din terenuri și mijloacele de muncă expropriate de la marii proprietari funciari au fost naționalizate, devenind proprietate de stat. Pe aceste terenuri au fost organizate ferme de stat care, în 1949, prin lichidarea resturilor meșterăști s-au extins și s-au transformat în gospodării agricole de stat; tractoarele și mașinile agricole — organizate inițial în stațiuni de închiriat — au constituit nucleul inițial de organizare a stațiilor pentru mecanizarea agriculturii.

Dar — lichidarea grabnică a stărilor de inapoiere a economiei țării, inclusiv a ramurii agriculturii, ca și victoria deplină și irevocabilă a socialismului — fund condiționate de fătura economiei socialiste unitare, de generalizarea relațiilor de producție socialiste atît la orașe, cit și la sate — viața a impus necesitatea reorganizării revoluționare socialiste a întregii proprietăți funciare, prin cooperativizarea agriculturii. A doua revoluție agrară-socialistă, începută în primăvara anului 1949, a fost încheiată în primăvara anului 1962 decît după împlinirea a două decenii relativ mare a procesului de transformare a proprietății țărănești individuale s-a impus ca o necesitate rezultată din nivelul de dezvoltare a forțelor de producție din agricultura țărănească, ca și din cerința convingerii țărănilor parcelar de avantajele marii producții agricole socialiste.

Fătura și generalizarea proprietății socialiste în agricultura s-au vădit la avea o importanță vitală nu numai pentru destinele satului romanesc, ci și pentru întreaga economie națională. După cum aprecia tovarășul Nicolae Ceaușescu, „fără realizarea unei dezvoltări unitare, pe baze socialiste, a întregii economii, decît și a industriei și agriculturii, nu am fi putut obține marile realizări pe care le avem astăzi. Decît fără organizarea agriculturii pe baze socialiste, de stat și cooperatiste, nu am fi putut obține nici marile realizări din agricultura, dar nici remarcabilele infapturi în dezvoltarea generală a patriei noastre”. Este încă una din strălucirile confirmări ale justetei politicii partidului nostru, rezultat al aplicării corecte a principiilor socialismului științific în condițiile concrete din țara noastră.

Astăzi, în proprietatea socialistă de stat și cooperatistă a celor peste 330 întreprinderi agricole de stat și 3720 cooperative agricole de producție — se află circa 95 la sută din suprafața arabilă a țării. La sfîrșitul anului 1985, fondurile fixe ale întreprinderilor agricole de stat, stațiilor pentru mecanizarea agriculturii și cooperativei agricole de producție totalizau 238 de miliarde lei. În proprietate socialistă se află principalele mijloace mecanice de muncă — peste 185 000 tractoare agricole, aproape 53 000 semănători

meccanice, circa 53 000 combine autopropulsate pentru recoltat cerealele păioase, aproape 20 000 combine pentru recoltat țuraje etc. Sistemul socialist al agriculturii este nu numai principal producător, ci și cel mal de seamă furnizor al fondului central al statului la principalele produse agricole în condițiile autoaprovizionării teritoriale.

REDACȚIA: Să nu trecem mal departe înainte de a face o precizare — o chestiune nu foarte importantă, dar nu lipsită de interes. Fermele de stat infaptuite în 1945 nu reprezentau a proprietate socialistă pentru simplul motiv că însuși statul nu era un stat al clasei muncitore și al altilor săi. De abia de la 30 Decembrie 1947 putem vorbi despre o proprietate a întregului popor administrată de stat. Și, cu titlu de subliniere: istoria înregistrată și acest paradox — după 11 Iunie 1948, timp de încă aproximativ un an — în condițiile în care în industria proprietatea capitalistă fusese lichidată — a mal stăruit în agricultura proprietate moșterăscă. Ultimele nucleu — e drept, redut și avînd felurite îngrădiri — au supraviețuit pînă în 1949.

PUNEREA ÎN ORDINE ȘI DISCIPLINĂ ÎN MUNCĂ REALIZAREA INTEGRALĂ A SARCINILOR ECONOMICE

ADUNĂRILE GENERALE ALE OAMENILOR MUNCII

FORUMURI ALE DEMOCRAȚIEI MUNCITOREȘTI, REVOLUȚIONARE

Angajare fermă pentru sporirea producției de energie electrică

Prin întreaga ei desfășurare, adunarea generală a reprezentanților oamenilor muncii de la Întreprinderea electrocentrală Rovinari s-a constituit într-o analiză profundă, sinceră și lucidă, a rezultatelor de care dispune acest colectiv pentru sporirea continuă a producției de energie electrică. În darca de seamă prezentată de tovarășul George Condescu, președintele consiliului oamenilor muncii, au fost evidențiate, desigur, rezultatele obținute în primul semestru, dar mai ales neajunsurile și cauzele acestora, măsurile ce trebuie întreprinse pentru ca termocentrala de la Rovinari să se situeze la nivelul sarcinilor economice revin în sistemul energetic național. S-a relevat că, față de realizările din aceeași perioadă a anului trecut, producția medie zilnică a crescut cu aproape peste 162 MWh obținându-se, pe ansamblul perioadei analizate, cea mai mare producție de energie electrică de la înființarea unității. S-au remarcat progresele înregistrate în acest an; au crescut puterea medie și gradul de disponibilitate pe fiecare bloc în parte, s-a redus durata opririlor accidentale, au scăzut substanțial consumul de combustibili convențional și consumul propriu tehnologic. De asemenea, este de remarcat că în acest an nu s-a putut constitui, în nici un caz, motive de automulțumire, chiar și numai din considerentul că planul la producția de energie electrică nu s-a îndeplinit doar în proporție de circa 82 la sută.

Formind de la această realitate, participanții la dezbateri au analizat temeinic cauzele neajunsurilor, au formulat observații și propuneri pentru mai bună valorificare a potențialului tehnic, pentru întărirea climatului de ordine și disciplină, exprimându-se convingerea că energeticienii de la Rovinari au dobândit experiența necesară pentru a răspunde sarcinilor majore ce le revin. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că în termocentrală s-a desfășurat și urmează să se execute în continuare un volum mare de reparații capitale și modernizări, lucrări ce trebuie să se realizeze în mod ritmic, conform programelor stabilite. Spunem aceasta întrucât, în perioada cu aproape 6 luni de zile a executării acestor lucrări la grupurile nr. 5 și 4 de 300 MWh a influențat în mod considerabil nerealizarea sarcinilor de plan pe primul semestru.

La Întreprinderea electrocentrală Rovinari

Intreaga dezbateri a conturat limpede convingerea că există voința de a pune ordine în desfășurarea întregii activități, că sînt bine cunoscute direcțiile în care trebuie acționat, dar mai presus de toate că s-au creat premise pentru un autentic reviriment în funcționarea acestui mare obiectiv care este termocentrala Rovinari.

gramate, am reconditionat un volum mare de piese de schimb. Dorim însă ca unitățile furnizoare să fie mai prompte în onorarea comenzilor, iar livrările de piese să se efectueze derulată conform planului de aprovizionare. Propun ca în cadrul școlii de profil să fie pregătiți și constructorii — dulgheri, zidari — pentru lucrări energetice, care aici în termocentrală sînt solicitate un grad înalt de calificare.

La Întreprinderea electrocentrală Rovinari

nare a termocentralei este alimentarea ritmică cu cărbun de calitate. De pe acum trebuie să prețuim virtutii de iarnă. În acest sens este necesar să intensificăm lucrările de reparații la benzile transportoare și la instalațiile din gospodăria de cărbune, echiplându-le cu toate utilajele de selectare a metalelor; trebuie, totodată, să executăm din timp operațiile de protejare a stocurilor de cărbune, care pînă la 15 octombrie vor însuma o cantitate de peste 1 milion tone.

Dumitru PRUNA corespondentul „Scintei”

(Urmare din pag. 1)

acceptarea unei oferte sau a alteia în tranzațiile comerciale externe. Acest adevăr a fost înțeles și însușit de factorii de conducere dintr-o serie de întreprinderi din țara noastră, care, în căutarea soluțiilor celor mai potrivite pentru punerea în valoare a tuturor rezervelor de creștere a exportului, au sesizat bine avantajele implementării unui sistem de asigurare a calității adecvat specificului activității productive. În întreprinderi precum „Electroaparata” și „Turbo mecanica” din Capitală, Întreprinderea de aparate electrice de măsurat și „Electromotor” din Timișoara, Întreprinderea de contactoare Buzău, dar mai ales în unitățile din cadrul Centralei Industriale de electrotehnică și tehnică de calcul, sistemul de asigurare a calității se află în diferite stadii de aplicare și extindere, de pe acum progresele pe planul ridicării calității și competitivității fiind evidente. Experiența acestor unități atestă limpede valabilitatea principiului că asigurarea calității costă, dar lipsa calității costă și mai mult. De altfel, în Centrul Industrial de electrotehnică și tehnică de calcul s-a notat o bună experiență în efectuarea unor analize, am putea spune „radiografice”, asupra modului în care este organizată și condusă activitatea economică în fiecare întreprindere din componența centralei și care face obiectul unor dezbateri profunde în biroul executiv al consiliului oamenilor muncii din centrală.

GALAȚI : Depășirea planului la export

În timpurile mari sărbătorii naționale de la 23 August, oamenii muncii din unitățile economice ale Județului Galați raportează realizarea sarcinilor de plan pe 7 luni din acest an la producția pentru export în proporție de 114,1 la sută. Se remarcă în mod deosebit aportul harnicului colectiv de la Combinatul siderurgic Galați care și-a

nilor muncii din centrală, urmate de măsuri adecvate de eliminare a neajunsurilor, de perfecționare a producției, de grabire a introducerii sistemului de asigurare a calității. Dar, desigur, asigurarea tehnicii și soluțiilor moderne de asigurare a calității există, iar în sistemul de organizare a unităților socialiste din țara noastră ele și găsesc condiții chiar mai bune de aplicare decît în țările capitaliste, totuși, surprinzător, din păcate, nu se bucură de prețuirea și atenția cuvenită, necesară din partea tuturor conducătorilor de întreprinderi. Explicațiile pot fi mai multe, două însă rețin atenția: în primul rînd, este vorba de atitudinea subiectivă a unor factori de conducere, generată de rutină, de neîncredere, de temeră că prin aplicarea sistemului de asigurare a calității ar ieși la iveală, fără echivoc, o serie de neajunsuri în organizarea producției, în tehnologia, în proiecte, de aparitia și perpetuarea cărora ei însăși sînt răspunzători. În al doilea rînd, unele reglementări legale în domeniul calității nu au fermitatea și claritatea necesare pentru schimbarea atitudinilor și mentalităților arătate, iar elaborarea unor standarde privind explicarea unor termeni și noțiuni în acest domeniu, precum și creșterea implementării sistemului de asigurare a calității sînt tergiversate nejustificat. Este clar deci că în acest domeniu se impune mai multă ordine și disciplină, iar tonul trebuie să-l dea reglementările normative, a căror îmbunătățire se în-

onorat în bune condiții sarcinile la acest indicator, oferind partenerilor externi cantități sporite de laminată. Alături de această mare unitate, eforturi importante au mai depus pentru realizarea producției destinate exportului oamenii muncii de la Întreprinderea laminator de tablă, Întreprinderea „Il Iunie” și altele. (Din Pălașu).

EXPORTUL

dar, de altfel, în preocupările generale de perfecționare a mecanismului economic. În strînsă legătură cu aceasta, un alt aspect se ridică în ceea ce privește conectarea și alinierea tuturor unităților care colaborează la realizarea unui produs destinat pieței externe pentru o strategie comună a ridicării calității și competitivității. Concret, în anumite condiții și ministerele organelor de planificare înțeleg și aplică în mod birocratic principiile specializării în producție, programind relațiile de cooperare interuzuală, din birou, pornind de la simple calcule economice. Se ajunge acio încît întreprinderi care au răspunderea finalizării unui produs complex sînt nevoite să colaboreze cu unități care nu au dovedit în timp că se pot alina cu piesele și subansamblele pe care le fabrică la exigențele calitative ale producției de bază.

ECOURI LA ARTICOLELE PUBLICATE

Organizarea mai bună a muncii se dovedește hotărîtoare

Planul — realizat ritmic, la toți indicatorii cantitativi și calitativi! Iată comandamentul de cea mai strîngentă actualitate care mobilizează în prezent eforturile tuturor colectivelor de oameni ai muncii din economie. După cum este cunoscut, la recenta ședință a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., a fost examinat stadiul realizării planului pe luna iulie, apreciindu-se că, deși rezultatele obținute sînt superioare celor din anul trecut, într-o serie de sectoare s-au înregistrat unele probleme economice perisăzătoare neajunsuri care au făcut ca realizările înregistrate să nu se situeze la nivelul cerințelor și posibilităților existente. Situație care impune ca ministerele, centralele și întreprinderile să acționeze cu toată hotărîrea și să adopte măsuri ferme pentru ca în toate unitățile industriale să se asigure recuperarea completă a planului de producție fizică și la export. Este vorba de cerințe de maximă însemnată, a căror respectare riguroasă impune o temeinică organizare a activității productive în toate ramurile și sectoarele, introducerea unui climat de ordine și disciplină desfășurate în muncă, întărirea spiritului de răspundere în abordarea și soluționarea problemelor complexe cu care sînt confruntate la ora actuală numeroase colective de oameni ai muncii.

O analiză bine venită

În numărul 14 250 al ziarului am publicat articolul intitulat „Cum acționează în industria noastră de cărbune”, în care, printr-o analiză a aspectelor, era semnalat și faptul că Întreprinderea de utilaj minier din Petroșani era restanțieră față de unitățile miniere din țară. Este vorba de echipamente necesare mecanizării unor operații tehnologice în subteran. Răspunsul primit la redacție, sub semnătura tovarășului Kelemen Iosif și Ioan Predoi, directorul unității, respectiv secretarul comitetului executiv din întreprinderea furnizoare menționată, este concret, la obiect. „Nota critică inserată în coloanele „Scintei” — se arată în scrisoarea o considerăm bine utilă, conținutul ei prilejuind o analiză riguroasă a situației livrărilor, analiză efectuată în cadrul consiliului oamenilor muncii. Într-adevăr, pînă la data documentării redacției noastre, din cele 25 800 articole care trebuiau livrate, am rămas restanțieri cu 10 470 grinzii, iar din cele 40 transportoare TR-2 au fost livrate numai 34. Au fost stabilite măsuri imediate pentru ca să asigurăm livrarea completă a factorilor responsabili, a întregului colectiv pentru înlăturarea neajunsurilor semnalate și realizarea sarcinilor ce revin prin contractele încheiate cu unitățile „Combinatul minier din Valea Jiului”.

Lucrurile au intrat pe făgașul normal

În articolul „Răspunderea în muncă prin datele ei concrete”, din ziarul nostru numărul 14 258, arătam că Întreprinderea de utilaj metalurgic din Buzău tratează cu totală indiferență solicitarea întemeiată a întreprinderii metalurgice din Drobeta-Turnu Severin de a-i trimite o echipă de specialiști care să acorde asistență tehnică la montajul și punerea în funcțiune a utilajelor de pe firul doi al laminorului construit aici. Răspunsul primit de la unitatea din Buzău, purtînd semnătura tovarășului Constantin Panaitescu, directorul întreprinderii, ne pune în temă cu măsurile luate. Pe scurt, echipa de specialiști a ajuns la Drobeta-Turnu Severin într-un timp record, mai precis la cîteva zile după apariția articolului nostru. Dar să vedem concret despre ce este vorba: „Cu telexul nr. 315 din 14 Iunie a.c., s-a solicitat deplasarea echipei „Service” pentru asistență tehnică și punere în funcțiune. Intrucît această echipă era deplasată la Combinatul siderurgic Căldrăsi, am amînat deplasarea acesteia la Drobeta-Turnu Severin pentru data zilei 27 Iunie. În ziua de 22 Iunie, s-a deplasat la beneficiar maestrul a cărui formație a executat utilajele, pentru a constata ce lucrări sînt necesare, precum și volumul de muncă, în vederea dimensionării echipei „Service” care urmează să facă deplasarea”.

lui furnizor de a livra la timp și de calitate piesele și subansamblele”.

În fond, aceasta nu este o problemă nouă. Să amintim că secretarul general al partidului a cerut în repetate rînduri să se pună ordine în domeniul specializat în cooperarea întreprinderilor, restrîngîndu-se la unul de colaborări în industria orientată și întărindu-se răspunderea tuturor unităților care conlucrează la realizarea unui produs. De asemenea, conducătorii partidului și statului a precizat că, ținîndu-se seama de principiile autoconducerii și autogestunii, trebuie făcut astfel încît nici o unitate să nu suporte consecințele activității necorespunzătoare dintr-o altă întreprindere. De mare folos în această privință ar fi introducerea obligatorie a sistemului modern de asigurare a calității în toate unitățile care colaborează la realizarea unui produs final, avînd în vedere faptul că un principiu important al acestui sistem este acela al posibilității beneficiarului de a controla, în unitatea furnizoare, modul în care se realizează piesele și subansamblele, pentru a preveni fabricația și livrarea reperelor necorespunzătoare calitativ. De altfel, și recenta Lege privind încheierea și executarea contractelor economice conține o prevedere în acest sens, care trebuie aplicată cu fermitate și perseverența necesară.

Asadar, inesei problemele calității, ale competitivității comportă o abordare calitativă nouă, modernă. Ne aflăm într-un stadiu de dezvoltare a economiei, într-un moment important în evoluția relațiilor economice externe ale țării noastre în care un rol hotărîtor revine organizării și conducerii științifice a procesului de realizare a producției destinate exportului. Esențial este ca noi tehnici și procedee de asigurare a calității și competitivității, de investigare a cerințelor pieței să fie bine cunoscute și larg aplicate.

Multe și deloc ușoare sînt chestiunile pe care trebuie să le rezolvăm comitetul de partid al comunei Cernica, fiecare reclamă o anumită urgență; dar, dintre toate, se detașează cele privind situația cooperativelor agricole din satul Bălăceanu. Tovarășii Alexandru Dăncuș și Am. Iosif au spus înghințos că, în ciuda experienței, a sintetizat cu precizie și cu profundă înțelegere problemele acestei cooperative și — ceea ce este mai important — modul în care se gîndește că pot și rezolvate. Am înțeles că se poate și că, la greutatea inerente pe care orice unitate le are într-un moment sau altul, aici „greutatea” numărul sau statură, atitudinea față de interesele unității, atitudinea față de muncă a oamenilor din fruntea acestei unități. Ei însăși adaugă la greutatea obiective una poate mai rea decît celele: lipsa de înțelegere a problemelor majore, situarea pe desupra acestora a unor persoane care, din candidați doar atî — orzorii mîrunți. Este, se poate spune, un exemplu de felul cum o unitate, fără a avea condiții ideale pentru zootehnie, obține rezultate foarte proaste nu din pricina condițiilor, ci din pricina lipsei de gîndire gospodărească, de răspundere și, repetăm, din pricina staturii ambților deasupra interesului general. Să ne explicăm...

În anul care a trecut, fiecare animal din ferma zootehnică a unității a produs în medie 200 litri de lapte. Cantitatea de lapte livrată la fondul de stat n-a depășit 1 000 litri pe vacă furajată. Acesta nr. fi succint, bilanțul fermei zootehnice pe anul trecut. Ei nu este cu nimic mai bun pe primele sante luni care au trecut din acest an, dacă avem în vedere faptul că pînă acum nu s-a realizat decît 39 la sută din planul de livrări la fondul de stat pe această perioadă. Cel mai îngrîșorător fapt este însă scăderea numărului de vaci cu lapte. Numai față de anul trecut, numărul vacilor active în producție a scăzut cu 163 de capete, ele populând acum doar jumătate din capacitățile proiectate la complexului. În condițiile asigurate acum zootehniei în această unitate, nu trebuie prea mulți ani pentru diminuarea îngrîșorătoare a efectivelor. Și asta într-un complex zootehnic care a costat nu mai puțin de 26 milioane lei, desi cu multe greseli de concepție și construcție, incomparabil mai bun față de ceea ce a fost.

Faptele petrecute aici confirmă aprecierea primarului că principala cauză a scăderii și a pierderii în primul rînd este că răspunderi în conducerea unității.

oră nu venise de la cîmp, deși șorvomele era să aibă rezerve din ziua precedentă. Cum îi hrănea? Văzînd bulucii într-un țarc, își băgău botul prin grilaj să ajungă la căldărusa cu lapte. Pe apucate. „De unde știți care a băt și care nu?” — întrebăm. „În înțelegerea noastră, manifestă o atitudine fermă împotriva celor care absentează de la program sau execută lucrări superficiale. Acționînd în aceste direcții, în primul semestru am executat mai bine revizile tehnice și reparațiile curente pro-

Intreaga dezbateri a conturat limpede convingerea că există voința de a pune ordine în desfășurarea întregii activități, că sînt bine cunoscute direcțiile în care trebuie acționat, dar mai presus de toate că s-au creat premise pentru un autentic reviriment în funcționarea acestui mare obiectiv care este termocentrala Rovinari.

Notînd aceste fapte în aparență disparate, dar care numesc o stare de ordine departe de a fi firească, nu vrem în nici un fel să acredităm ideea că la această unitate rezultatele proaste din zootehnie se datoresc sefului fermei, sau numai lui. Este și el vinovat, este în primul rînd președintele cooperativei, Gheorghe Istrate, este în egală măsură responsabil și el C.A.P., Victor Timofei, este vinovat întreg consiliul de conducere, organizația de partid a unității pentru că tolerează lucruri la care ne vom referi în continuare. Răspunderile pentru neajunsurile de aici pe care le are seful fermei sînt clare, și la o parte din ele ne-am referit. Dar zootehnie de aici nu este a sefului de fermă, este a

cooperativei, și de ea trebuie să dea seamă întreg consiliul de conducere, în frunte cu președintele. Dar iată cum răspund consiliul de conducere, președintele și inginerul-sef de activitate acestui sector. Dintr-un necesar real de circa 1 000 tone fin de trifolone, la această dată sînt asigurați 230 tone și se estimează că pînă la intrarea în perioada de stabilizare să se mai realizeze 120 de tone. Deci doar o treime din ceea ce ar trebui în mod obligatoriu asigurat pentru a se putea vorbi de o furajare care să permită realizarea unor producții normale de lapte. Rău, foarte rău se stă și cu asigurarea suculentelor. Ce-i drept, sînt însoțite de pe acum circa 1 200 tone

seacă măasă verde și se mai scoatează pe cel mult 1 500 tone de diferite nutrețuri suculente, dar necesarul din acest sortiment este de cel puțin 4 000—4 500 tone. Acest deficit cert de acum nu va putea fi acoperit. Cultura de lucernă se situează altă ca suprafață, cit și ca stare de producție mult sub cerințele reale. Într-o unitate care ar trebui să fie profitabilă doar pe culturi de mare randament și valoare nutritivă și proteică, trifolonele ocupă doar în jur de 40 la sută din suprafața destinată bazei furajare, dar această mică suprafață care se cultivă se află într-o stare de producție total necorespunzătoare. Spre redresarea situației ar trebui semănate pentru producția anului viitor cel puțin 100 hectare cu lucernă. Dar de unde sămînță, de vreme ce aici nici în acest an nu s-a produs nici un kilogram? Chiar dacă nu și calitativ, dar cel puțin cantitativ, deficitul mare de furaje previzibil pentru acest an poate să fie acoperit prin cultivarea cu diferite nutrețuri a celor 300 hectare prevăzute a fi înșămînțate cu a doua cultură. Dar, desi a fost o vară prielnică pentru culturile duble, aici abia au fost semănate 30 hectare cu asemena plante!

Seiful fermei — care, trebuie spus, este deosebit de preocupat de reclamații — răspunde și trebuie să răspundă de ceea ce se întîmplă în fermă. Dar pentru nivelul producției vegetale, inclusiv al furajelor, tre-

buie să răspundă inginerul-sef și președintele cooperativei în calitate de lui de președinte. Dar nu răspund. Se pare că pentru președinte este mai importantă producția de pepeni decît cea de sfeclă furajeră, de pildă. E nevoie, desigur, de pepeni, desi în legătură cu această preocupare deosebită ar trebui făcută, poate, o analiză specială. Dar cînt cuțivi 10 sau 20 de hectare cu pepeni și doar 5 cu sfeclă furajeră din cele 30 hectare de cultură, nu pot să nu ne întrebăm: ce-i interesează mai întîi pe președinte, prețul pepenilor sau prețul zootehniei?

Ajunși la acest punct, se cuvine să notăm din abaterile deosebite de grave săvîrșite de președintele C.A.P.-ului și de inginerul-sef — și

anume, diminuarea cu 70 de hectare a suprafețelor destinate furajelor cultivate în ogor propriu. Există în această privință un act oficial de constatare din partea unor organe de control de specialitate, semnat și stampilat de președintele C.A.P.-ului, adică înțelegîndu-se prin asta că nu a avut nimic de contestat la timpul potrivit, dar conștient că este vinovat, alt de el, cit și de inginerul-sef, care — între altele fie spus — numără hectarele în stilul lui Pristanda. Cu ce au fost cultivate suprafețele care erau destinate bazei furajare? Cu măr, cu cartofi și aproape că nimeni nu mai știe pe ce, inginerul-sef susținînd că 20 de hectare au fost semănate cu secară pentru sămînță. Pentru ce trebuie atîta suprafață? Este greu de explicat și admis. Esențial însă rămîne faptul că nu au putut sau mai exact nu au vrut să înțeleagă că nu au dreptul să folosească pînă la ultimele bazei furajare pentru alte culturi.

L-am înțeles și mai bine pe primarul comunei — care spune că problemele ce trebuie rezolvate la această cooperativă sînt în primul rînd cele ce privesc atitudinea oamenilor din conducerea unității — cînd am văzut cu cită înverșunare, cu cită patimă îl încriminam președintele și inginerul-sef pe medicul veterinar, sef al fermei, și cită pașune pusă acesta din urmă (mai bine ar pune-o în munca de organi-

Iosif POP

CRISTIAN ANTONESCU

Măreața biruință din August 1944 — operă a poporului român condus de partidul său comunist

(Urmare din pag. 1)

glorioase tradiții istorice. De-a lungul secolelor de luptă neîntreruptă pentru apărarea dreptului său legitim la existența istorică, a vetrei strămoșești și statalității sale, poporul român edificase un model original de răspundere amănunțită față de forțele externe copleșitoare, concentrând toate forțele sale în asemenea momente de cumpănă istorică într-un singur mănunchi. În cadrul acestui model istoric se evidențiasă prețioasă realizare istorică: faptul că destinul său era poporul român însuși, că doar el era în măsură să-și apere cu succes interesele sale superioare amenințate din exterior. Se cristalizase astfel în gândirea politică românească de-a lungul vremurilor adevărul axiomatic că apelul parțial, incomplet la forțele poporului, bizuirea exagerată pe beneficiile unor alianțe externe ori înstrăinarea destinului istoric și a ființei nemiloșită a evenimentelor de pe arena internațională echivalauă cu abandonarea dreptului legitim de a fi făuritor propriului său viitor, primejduindu-l grav îndreptându-l spre libertatea. Partidul Comunist Român a desprins cu excitație aceste învățăminte ale trecutului nostru istoric și le-a utilizat, adaptându-le situației concrete istorice, în elaborarea strategiei generale a mișcării de rezistență românească.

În același timp, comunistii au trebuit să ducă o susținută activitate de clarificare a a ceea ce înseamnă istoria în fața forțelor politice burgheze, în interesul, din diverse motive, într-o acțiune de reorientare a politicii interne și externe a României. Aceste forțe acordau o însemnată dispoziție față de sprințul extern în deplănușă a unor astfel de acțiuni, susținând chiar necesitatea unei prizații militare străine (anglo-americane) pe teritoriul național în momentul desfășurării ei. Cu perseverență și tenacitate, cu argumente temeinice, comunistii au demonstrat că forțele politice naționale realismul și viabilitatea soluției avansate de ei, imperativul de a intra în lupta de eliberare întregul popor, singurul și cel mai îndrăznit cheaz al aspirațiilor sale de independență și unitate.

Consecvent orientării sale programatice, partidul comunist a desfășurat în anii rezistenței naționale o stăruitoare acțiune pentru închezarea consensului tuturor forțelor politice naționale, patriotice, în vederea declanșării luptei generale populare de eliberare. Realizarea unității de voință și acțiune a acestor forțe urma să concretizeze însăși opțiunea partidului comunist privind salvarea țării prin forțele inerte ale poporului. „Poziția fermă a Partidului Comunist Român a creat o viață așezată a NICOLAE CEAUȘCULUI, organizarea luptei active împotriva răz-

armate lupta de eliberare, s-au constituit și instruit în clandestinitate formațiunile de luptă patriotice, care urmau să fie nucleul de raliere a efortului militar popular în zilele revoluției. Deopotrivă, s-au elaborat documentele fundamentale care aveau să anunțe declanșarea revoluției, s-a stabilit componența noului guvern, precum și alte măsuri de ordin politic (contactarea aliaților din Națiunile Unite, primirea decretelor etc.). În același timp, în aleea momentul declanșării acțiunii revoluționare, partidul comunist a întreprins o amplă analiză a situației politico-militare internaționale, astfel încât lupta generalizată a întregului popor român să înceapă într-un cadru exten favorabil.

Desfășurarea tumultuoasă a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și anticomunistă, declanșată la 23 august 1944, a validat pe deplin orientarea Partidului Comunist Român privind rolul decisiv al factorului intern în lupta pentru independență, suveranitate și unitate. Dictatura antonesciană a intrat în intervalul 23-31 august 1944, forțele revoluționare române — întreaga armată, care a trecut ca un singur om pe baricadele revoluției, unanimitatea națiunii au aplicat o puternică lovitură inamicului hitlerist. Au fost eliberate circa două treimi din teritoriul național — 150.000 km pătrați — Wehrmachtului nazist i-au fost produse sensibile pierderi umane (peste 50.000 de militari, echipamentul a 6 divizii) și în material de război. Totodată, armata română a deschis și susținut singură — circa trei săptămâni până la alinierea forțelor sovietice aliate — un nou front de luptă european împotriva Germaniei naziste și Ungariei horthyiste, în Transilvania și Banat, pregătind ofensiva eliberatoare a pământului străbun răpit prin Dictatul de la Viena. În același timp, masele largi populare angajate în revoluție au determinat înțierea, sub conducerea partidului comunist, a unui vast proces de transformare din temelii a întregii societăți românești, încoordonată, în esență, cu revoluția sovietică în continuare efortul de război în închezarea cu Germania hitleristă și Ungaria horthyistă.

Biruința exemplară din August 1944, obținută de întregul popor român, a demonstrat cu putere că grăbirea faptelor și destinul patriei poate fi modelat numai prin acțiunea propriilor forțe, că factorul intern este hotărâtor în determinarea progresului social și național. Este marele și nobilul merit al partidului comunist de a fi înțeles această înaltă exigență a evoluției istorice românești și de a fi acționat conform ei în organizarea și conducerea luptei naționale pentru independență și unitate.

Biruința exemplară din August 1944, obținută de întregul popor român, a demonstrat cu putere că grăbirea faptelor și destinul patriei poate fi modelat numai prin acțiunea propriilor forțe, că factorul intern este hotărâtor în determinarea progresului social și național. Este marele și nobilul merit al partidului comunist de a fi înțeles această înaltă exigență a evoluției istorice românești și de a fi acționat conform ei în organizarea și conducerea luptei naționale pentru independență și unitate.

Biruința exemplară din August 1944, obținută de întregul popor român, a demonstrat cu putere că grăbirea faptelor și destinul patriei poate fi modelat numai prin acțiunea propriilor forțe, că factorul intern este hotărâtor în determinarea progresului social și național. Este marele și nobilul merit al partidului comunist de a fi înțeles această înaltă exigență a evoluției istorice românești și de a fi acționat conform ei în organizarea și conducerea luptei naționale pentru independență și unitate.

CONVORBIRILE INDIVIDUALE — oglinda muncii și vieții de fiecare zi

„Un moment al sincerității, al adevărului”; „Prilej foarte bun de a acționa pentru perfecționarea întregii activități”; „Mijloc eficient de a îmbogăți „banca” de propuneri și inițiative valoroase”; „Minute de critică și autocritică, de educație și afirmare a spiritului revoluționar”; „Sensă ce trebuie folosită din plin pentru o mai temeinică cunoaștere a muncii și vieții fiecărui comunist...”.

„Simple reflecții? Poate și asta. Dar, mai întâi de toate, cele de mai sus reprezintă înmănușarea răspunsurilor primite la un test al noșterului pe ideea: „Ce reprezintă pentru dv. convorbirile individuale?”

„Totul e să cunoști bine realitatea” — este de părere Marin Neteturu, secretarul organizației (partidului) la debitorii „Electromagnetice” din Capitală. Reținem argumentele: nu de mult a fost programat într-o după-amiază la convorbiri individuale comunistul Ion Lazăr: meseria de electrician, problema, nu? Nu, n-a fost chiar așa. Pentru că, în cursul dimineții, secretarul de partid, alți membri ai biroului și-au făcut drum pe la locurile de muncă ale celor cu care urmau să susțină dialogul din ziua aceea. Deci și pe Ion Lazăr, care, la discuții, a analizat cu modestie de comunist munca sa, a făcut sugestii privind activitatea biroului, a criticat unele neajunsuri.

„Dar ce părere ai (la-a) întrebat secretarul organizației, la debitorii unde lucrați, nu s-ar putea gospodări mai bine materialul?”

„Desori, o privire din afară poate vedea mai bine. Totul e să nu te cramponezi de obișnuit, de rutină. Să fii permeabil la o idee nouă. Ion Lazăr a compus bine răspunsul. Întrebarea „a făcut să vadă cu alți ochi propria strădanie. Economii? S-ar putea. Dar cum? Soluția s-a ivit pe loc. În dialog: „Un stratificator care mergea la rețopit să se croiască repere de dimensiuni mai mici. Și, astfel, picătură cu picătură...”

„Conchide Marin Neteturu: — Mi-am făcut destule drumuri pe la debitorii, să văd cum se ține de cuvint Ion Lazăr. E bine, a economisit până acum o însemnată cantitate de material prin reutilizarea stratificator. Mai mult: a antrenat în această activitate și pe tinerii comunisti Gheorghe Neagoe și Petre Tipoi.

Prestigiul comunistului s-a întemeiat întotdeauna și pe faptul că el și-a respectat cuvintul dat. Fără să fie de părere secretarul organizației de bază.

„Avea în vedere comunistii precum Constantin Nicolae? Poate. La convorbirile individuale, acesta a pledat pentru o mai susținută îndrumare a conducerii secției de către biroul organizației de bază, pentru a accelera procesul de politicizare. Lăcături să stăpânească și meseria de sudor. Fără asta nu se poate”.

„Mă pronunț pentru o mai susținută promovare a tovarășilor noastre de muncă la regie. E timpul să dovedim mai multă încredere în capacitățile lor.”

„Starea de lucruri de la relee era cunoscută. Dar, ah!... — Sub „umbrela” unor condiții obiective, nu s-a „incumetat” nimeni să netezească drumul femeilor spre meseria de reglor — este de părere Gheorghe Nicolae, secretarul comitetului de partid, Societății intermeziară propunerea lui Dumitru Hinciu, noi dăm tot sprințul ca să se învină o anumită optică, să se afirme și la regie tovarășele noastre de muncă care, nu o dată, au dovedit că sînt competente în meseriile practicate în întreprinderea noastră. Sigur că aceasta este o problemă de încredere. Dar, în egală măsură, și una de răspundere comunistă, așa cum este ea formulată în Tezele din aprilie.

„Stim că uneori sînt dificultăți cu asigurarea necesarului de materiale primă, spune la convorbirea individuală Gheorghe Pipos. În astfel de momente n-ar fi potrivit ca o parte din noi să lucreze — temporar, evident — în locuri unde este nevoie de experiența și munca noastră? Au făcut-o deja unii lăcături, electricieni, operatori chimisti, mergînd, pentru câteva luni, la Mîdia-Năvodari și Codaia.”

„Să privești și dincolo de munca ta, ca răspundere de comunist, reprezintă una din trăsăturile morale de înaltă calitate ale membrului de partid.”

„Nimic nu-i prea mult cînd este vorba de om...” Faptul a fost dat la iveală la o convorbire individuală cu una din comunistele secției croi-confecții de la întreprinderea „Textură” din Iași. Notăm ce ne spune Ruxanda Țătaru, secretara comitetului de partid de la amintitul loc de muncă: „Cu puțin ani în urmă, efectul de la croi-confecții a sporit cu încă o tînră. Dornică să deprîndă meseria, disciplina, hotărîtă să facă treabă. În câteva luni a dovedit că are cu adevărat minte de aur. Că are, ceea ce se cheamă viitor în profesie. Existența acestei fete curățe demn, frumos, pină cînd, într-o zi... el i-a spus că viața poate fi trăită și altfel. Altfel, înseamnă fără muncă. „Si, mai departe, unde va duce valul?”

„Valul” înseamnă, sigur, deriva. Dar ce se poate călăi trăinic în societatea noastră fără muncă? Cel mult... eșecul. S-a mers la tînră devenită cîteva zile... casnică. Au mers la ei, munca, unde va duce valul? Comuniste destoinice. În măsură să-i arate cum își încheie singură un drum care promite. S-a stat de vorbă cu necesară căldură umană, dar și cu fermecătoria celui care a înțeles de mult că existența ei merită respicită și, mai ales, construită pe iluzii. Cu atât mai mult cu cît pină și adeptul „soluției casnice” se clătina în convingerile sale.

„Florile trebuie ocrotite cu grijă de grădinar, altfel... Fata a revenit în viața noastră. În vremea vazătoarea acestei sene. Acum e aceeași muncitoare destoinică, disciplinată, cu mîna făcătoare pentru meserie. Stie că drumul ales este singurul drum de certitudine. În omul nu poate trăi fără certitudine. La noi, în schimbări s-a mai adăugat una. Este vorba despre un plus de căldură umană, din priviri, atunci cînd se află față în față cu tovarășele ei de muncă.”

„Tovarășe de muncă, comuniste de omenie!”

Revenind la ideea dialogului periodic cu fiecare comunist, observăm că, acolo unde este organizat cu temeinicie, el reprezintă cu adevărat și un nimerit prilej de a spune deschis și sincer ceea ce este în suflet, să se prezinte critică și autocritică desigur, un moment de sinceritate, în probleme atît de delicate și multiple ale existenței. Convorbirile individuale ajută neîndoios la o mai bună cunoaștere a activității comunistilor, la perfecționarea necompletă a muncii, la întărirea răspunderii și deplina afirmare a spiritului revoluționar.

„Stim că uneori sînt dificultăți cu asigurarea necesarului de materiale primă, spune la convorbirea individuală Gheorghe Pipos. În astfel de momente n-ar fi potrivit ca o parte din noi să lucreze — temporar, evident — în locuri unde este nevoie de experiența și munca noastră? Au făcut-o deja unii lăcături, electricieni, operatori chimisti, mergînd, pentru câteva luni, la Mîdia-Năvodari și Codaia.”

„Să privești și dincolo de munca ta, ca răspundere de comunist, reprezintă una din trăsăturile morale de înaltă calitate ale membrului de partid.”

Izvoare permanente pentru teatrul de azi

„Există, expresiv evocată, în „Constândinești” o puternică mișcare a vieții și „lucrare a timpului”, care, dincolo de semnele îmbătrînirii, scriitorului precum Nicolae Iorga, Lucian Blaga, Ion Luca, Adrian Mănuș, Camil Petrescu și a rodit bogat, în ultimele decenii, în lucrări valoroase. Este perioada în care s-au realizat și admirabile montări cu „Danton” și „Bălcescu” de Camil Petrescu, „Petru Rareș” de Horia Lovinescu, „Săptămîna patimilor” și „Viteazii” de Paul Anghel, „Steaua Zimbrului” și „Gruul pînă în tîlcul” de Valeriu Anania, „Tudor” și „Capul” de Mihnea Gheorghiu, „Muntele” de DR. Popescu, „Răceala” și „A treia teapă” de Marin Sorescu, „Decăpătînarea” de Al. Severino, „Mireasa Viteazilor” de Dan Târșila, „Procesul Horea” de Al. Voitin și multe altele. Sînt lucrări care au îmbogățit considerabil reperoriul dramaturgic de inspirație istorică, opere cu un înalt mesaj patriotic, educativ și moral.

Printre evenimentele acestor stagiuni se numără și includerea în repertoriu și intrarea în lucru a unor piese de inspirație istorică de o valoare deosebită. Este vorba despre „Mosteaneni” de Titus Popovici și de „Constândinești” de Paul Everac, ample desfășurări dramatice inspirate din pagini hotărîtoare ale cronicii neamului: evenimentele domniei lui Mircea cel Bătrîn (de la Miroslava și pe tron s-au împlinit, nu de mult, șase secole) și cele din vremea lui Constantin Brîncoveanu, trei veacuri mai tîrziu. Sînt lucrări aflate în stadiu avansat de creație, care au angajat în Teatrul Național din București (în regia lui Horea Popescu și avîndu-l ca protagonist pe Gheorghe Coziciu), sau intrate în lucru de curînd, precum „Constândinești”, care va vedea lumina rampei pe scena Naționalului prin eforturile reunite ale colectivului acestuia și ale Teatrului Mic (în regia lui Grigore Gontia).

„CONSTÂNDINEȘTI” de Paul Everac, dramă ce reflectă preocupări privind organizarea destinului nostru național, condiția istorică și socială a poporului român, așa cum s-a configurat această de-a lungul secolelor, este, totodată, o impresionantă meditație ontologică și etică asupra condiției umane; o frescă încercată de adevăratele vieții, de un dens realism, dar, în același timp, o lucrare cu emoționante reverberații spirituale, poematice, omagînd rezistența milenară, călîra în dramătică înclăstări a poporului nostru și perpetuarea nerestricțiv a idealurilor sale de independență și demnitate națională, din generație în generație. „Constândinești” începe cu o ontologică „facere” — croitul oalelor „din pămînt și din foc”. Ni se evocă, astfel, o dată cu un riture al creației, nașterea unui neam: alături de cel „al lui Neacșu” sau „al lui Urdrea”, neamul Constândineștilor, care l-a dat pe Constantin Brîncoveanu și pe Constantin Stănculescu, pe Constantin Cantemir și o pleiadă de oameni iluștri, savanți, artiști, scriitori cu același patrimoniu sau pre-

curții de la Viena și a celui de la Versailles, răspundînd și al celor turburătoare întrebări eminescienice: „Ce-i mîna ce din urmă? / Ce-a voit acel Apus?”

„Constândinești” — fructificînd și lecția timpului ce a trecut din veacul al XVII-lea pînă azi — are ca mesaj afirmarea certitudinii cu privire la destinul nostru și la țara noastră și transmite, printr-unul din eroii săi, un îndemna de muncă și creație, pe care-l resimțim atît de actual.

„Da, neamul Constândineștilor nu se sparge... Nu-și dăruiește neam... Și-o să stea purturi tare și neapărîns. Si ai să te-nveți și tu să-l iubești și să-l porți... Și-o să-l duci mai departe... Să lucrăm!” — sună îndemnul către „cel ce vin”, transmîndu-se stătefa peste generații.

„MOSTENIREA”, „cronica dramatică” a lui Titus Popovici, evocă o întinsă perioadă, cea a domniei lui Mircea cel Bătrîn. Sîntem purtați de la Miroslava, la Dobrucea, la Tirgoviste în cetăți precum Dirstor, Banatul Severinului, Făgăraș, pe cîmpurile de luptă de la Rovine, Nicolae, sau în vecinătatea Otului, la Mînaștea, Cozia. Evocarea fructifică atent și transfigurează inspirat date ale cronicii, metaforic și formulări poetice izvodite de pana lui Bolintineanu, Gr. Aleaxandrescu, Mihai Eminescu. Inceputul, evocare legendară, mitică, proiecte a domniitorului pe fundalul naturii și cosmosului (cu sugestii de eternizare a numelui), este urmat de o arenă apropiată de registrul teatrului modern; o scenă în care „Bătrînul” se adresează publicului: „cu tonul firesc al unui contemporan”, propunîndu-ne propria epopee sub semnul impactului explicit, al activizării conștiinței noastre istorice, al vibrației proaspete la marile idealuri și angajări ale neamului, vorbind de istoria la care a contribuit ca de „o zădire pentru viitor”: „Să zicem că sînt conștiința noastră. Unii o numesc destin, alții istorie. Druștea este opera istorică a strămoșilor noștri, piesa consacrată datorită de a împlini porunca „mostenită” din vechimi adînci, „de-a străjui acest neam... dorințele lui... vorbele lui... nădejde... de a-l apăra neamul tău, limba, pămîntul, independența și neștiutarea.”

Piesele despre care am vorbit, înlesnindu-se în valoroasa noastră dramaturgie de inspirație istorică, insufletește de vibrant patriotism, ne fac să așteptăm cu interes spectacolele Naționalului și Teatrului Mic. Ele au girul unor lucrări dramatice emoționante, valoroase, confirmînd dezvoltarea dramaturgicului nostru în strînsă legătură cu aspirațiile și viața eroică a poporului.

Natalia STANCU

Mărturiile noastre DE ARHIVA ISTORIEI

„Vestigii geto-dacice din depresiunea Tg. Jiu. De multă vreme, după cum ne scrie arheologul Gheorghe Calotiu de la Muzeul județean Gorj, se întreprind săpături în necropola geto-dacică de la Telesti-Drăgoiești, situată în depresiunea Tg. Jiu. A fost scos la iveală un bogat material ceramic, metalic și litic. Se disting cu deosebire străchinele cu buza acrușă spre interior și fundul înelar, cămile de dimensiuni mici cu toarta supralîngă, vasele-borcan cu brîuri alveolare și butoni, vasele cu trei picioare. Inventarul metalic este alcătuit din săbi de fier cu niriuri, pumnale de luptă, virful de lance cu nervuri pătrate sau hexagonale. Cercetările au documentat practicarea ritului incinerării în gropi mici, pe postamente de bolovani de riu sau în urnă. Analoge cu descoperirile făcute pe întreg cuprînsul țării în stătuțele arheologice de la Ferigile, Slobozia, Satul Nou, Bugac, Canla, Cernele, Bîzida, Cojofeni, subliniază autorul cercetării, datează necropola de la Telesti-Drăgoiești în secolul al V-lea înainte era noastră, atîstînd, totodată, unitatea culturii materiale geto-dacice, expresie a unității de neam a strămoșilor.”

„O așezare autohtonă din secolul al IV-lea. Intr-o recentă relatare, arheologul Dr. Szekely Zoltan, directorul Muzeului județean Covasna, ne face cunoscute rezultatele ale cercetărilor efectuate în localitatea Chilieni. Aici a fost identificată o așezare din secolul al IV-lea al erei noastre, aparținînd culturii Sintana de Mures — Cerneahova. Ea a putut fi datată cu destulă precizie în a doua jumătate a acestui veac datorită făurii în zona, a randamentelor acestora în confruntările cu valurile de migrații care au încercat să penetreze pe aici în imperiu. Un substanțial capitol este consacrat prezentații vieții economice și comerciale a regiunii. În totul — o lucrare valoroasă, de cîrtă utilitate pentru cunoașterea realităților din secolele IV-V la Dunărea de Jos, unde, în pofida vitregiilor vremurilor, viața își continua curcub, structurile social-administrative adaptîndu-se cerințelor noulor împrejurări.”

„Prefătoria arhivelor. Intr-un studiu publicat în „Revista arhivelor” (nr. 2/1988), Grupul realizat de Silviu ACHIM

Alba Iulia
Parcul Unirii întinerit
Printre multele fapte prin care locuitorii municipiului Alba Iulia contribuie la înfrumusețarea așezării lor se află și reamenajarea Parcului Unirii, amplasat pe locul unde zecile de mii de oameni sosiți din toată Transilvania au salutat cu entuziasm săvîrșirea mărețului act istoric de la 1 Decembrie 1918. În reamenajarea parcului au participat în jur de 100 de voluntari, pe o suprafață de 150.000 ore de muncă patriotică. După cum se vede în imagine, au fost trasate noi alei, s-a amenajat o finitărie arterizantă, s-au plantat mii și mii de trandafiri și pomii. (Stefan Dînică).

„Viața la Dunărea de Jos în epoca romană tîrzie. În prestigioasa colecție „Biblioteca de arheologie” a Editurii Academiei a apărut de curînd lucrarea „Moesia Secunda, Scythia și Notitia Dignitatum”, volum elaborat de Mihail Zăbarade. Pentru prima dată în istoriografia noastră este întreprinsă o cercetare de o asemenea întindere asupra datelor furnizate de „Notitia Dignitatum” — document istoric de mare valoare privitor la organizarea administrației civile și militare a Imperiului roman tîrziu (secolele IV-V). Sînt cuprinse în acest izvor istoric cu privire la provinciile Moesia Secunda și Scythia — ce înglobau și părți ale teritoriului de astăzi al țării noastre — sint coroborate cu informațiile emaneate din alte surse documentare: izvoare literare, documente juridice, mărturii epigrafice și numismatice, cercetări arheologice. Pe această bază se reconstituie tabloul sistemului administrației civile și militare a zonei, maboul sistemului înfîntării provinciilor, întinderea hotarelor lor; autorul stăruie apoi asupra trinderilor staționale aici, a sistemului de fortificații făurii în zonă, a randamentelor acestora în confruntările cu valurile de migrații care au încercat să penetreze pe aici în imperiu. Un substanțial capitol este consacrat prezentații vieții economice și comerciale a regiunii. În totul — o lucrare valoroasă, de cîrtă utilitate pentru cunoașterea realităților din secolele IV-V la Dunărea de Jos, unde, în pofida vitregiilor vremurilor, viața își continua curcub, structurile social-administrative adaptîndu-se cerințelor noulor împrejurări.”

